

пали, набучи я на една пръчка и изкомандува:

— Лягайте!

Жените се прибираха да си ходят. Той доближи праханта до топчето и се сниши. Мек, задавен звук — нещо като — пуф! — се чу, количката мръдна малко назад и кълбо задушлив дим се дигна над храсталака. Гърмеж нема. Никой не видя и не се уплаши.

— Язък! — рече Златан. — Имаха късмет!

И без каквато и да е връзка с думите, той неочаквано пхна два пръста в устата си и изсвири пронизително, по разбойнишки. После пристъпи една крачка, праметна се в въздуха и тръгна по ръце из тревата.

Запътиха се към бостаните. Дечо и Златан почнаха „прескочи кобила“ и скоро се изгубиха зад мисирлиците. Борю каза че ще ги настигне и тръгна бавно, влачейки с връвта топчето. Той вървеше направо из пожънатите нивя, в дълбоката, бистра тишина, която се спуска винаги преди залез. В главата му се въртяха разни мисли. Неусетно той бе излязал на мекия път, който водеше от воденицата